

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2220/2020
28.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог „WIENER STADTISCHE OSIGURANJE“ АДО из Новог Београда, чији је пуномоћник Никола Божић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2195/2019 од 26.12.2019. године, на седници одржаној 28.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2195/2019 од 26.12.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2195/2019 од 26.12.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Основни суд у Врбасу, пресудом П 57/2019 од 02.10.2019. године, одбио је тужбени захтев тужилаца, којим су тражили да се обавезе тужени да исплати тужиоцима понособ на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх износе од по 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате, у року од осам дана под претњом принудног извршења. Обавезао је тужиоце да накнаде туженом трошкове парничног поступка у износу од 19.500,00 динара, у року од 15 дана под претњом извршења.

Виши суд у Сомбору, пресудом Гж 2195/2019 од 26.12.2019. године, одбио је жалбу тужилаца и потврдио пресуду Основног суда у Врбасу П 57/2019 од 02.10.2019. године. Одбио је захтеве тужилаца и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужилаца није изузетно дозвољена.

Из образложења побијане другостепене пресуде између осталог произлази да, како је код оштећених, тужилаца, интензиван страх био краћег трајања, при чему је код њих у краћем временском периоду нарушена психичка равнотежа, да је правилан закључак првостепеног суда да не постоји основ да се тужиоцима досуди правична накнада за претрпљени страх у смислу члана 200. Закона о облигационим односима, јер дужина и интензитет претрпљеног страха то не оправдавају.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужилаца, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 413. а у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужилаца није дозвољена.

Тужба је поднета 16.01.2019. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 150.000,00 динара.

Како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање, које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. став 1. и 2. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности, у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Поред тога, како је одребом члана 467. ЗПП прописано, да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, а овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужилаца, као изузетно дозвољеној ревизији, то ревизија тужилаца није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Одредбом члана 154. став 1. ЗПП, је прописано, да, суд ће приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци да узме у обзир само оне трошкови који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова, одлучује суд ценећи све околности.

Ценећи све околности у конкретној ситуацији, трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, сходно одредби члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404, 413, 479. став 6. ЗПП и 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**